

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1888.

ΑΡΙΘ. 246.

Χρον. έτης. εν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

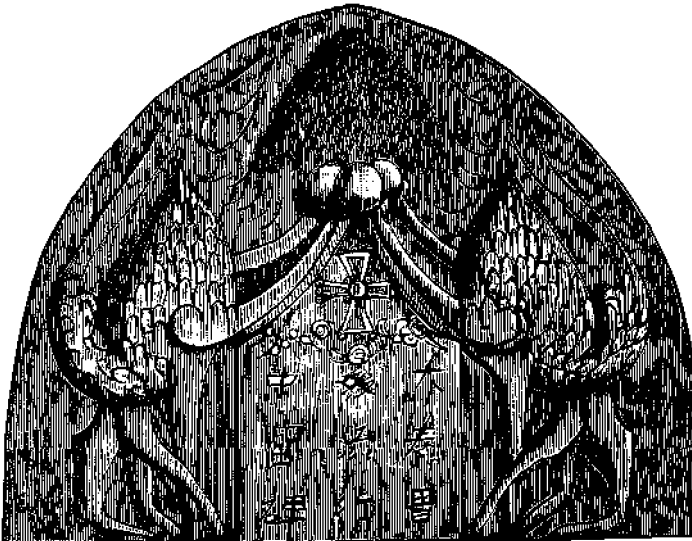
Εξ ούδενά, πλην των τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς των Παιδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Η ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗ ΣΤΗΛΗ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐκ γρανίτου 9 ποδ. τὸ ὕψος καὶ 10—11 δακτ. τὸ πάχος ἐστήθη δὲ ἡ στήλη αὐτὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Κίναν πρὸ 1260 περίπου ἐτῶν ἀνεκαλύφθη δὲ μεταῦ τῶν ἑρειπιῶν ἐνὸς τῶν ναῶν τοῦ Βουδα, ἐν τῇ πόλει Σιγγάν-φόν πρωτευούσῃ τῆς Σίν-σι, μίᾳ τῶν βορείων ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας.

Ἡ Νεστοριανὴ στήλη.

Τὸ ἐν λόγῳ μέρος τῆς στήλης φέρει ἀναγλύφους μορφάς,

αἱ ὁποῖαι ὑποτίθεται ὅτι παριστάνουσι τὰ Χερουβεῖμ.

Μεταῦ δὲ τῶν ἀναγλύφων τούτων καὶ ὑποκάτω τοῦ σταυροῦ ὑπάρχει εἰς Κινεζικοῦς χαρακτήρας ὁ τίτλος τῆς στήλης, ὅστις ἐχει ὡς ἑξῆς — «Στήλη σθηθεῖσα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς διαδόσεως, ἐν τῷ Μεσαίῳ Βασιλείῳ, τῆς ἐνδόξου ἢ φωτοβόλου Συριακῆς θρησκείας,» διὰ τοῦ ὁποῦ ἐννοεῖτο ἡ Νεστοριανὴ ἐκκλησία.

Κάτωθι τοῦ τίτλου τούτου ἔπεται εἰς πεζὴν Κινεζικὴν γλῶσσαν σύνοψις τῶν δογμάτων τῆς φωτοβόλου ταύτης θρησκείας, τὰ ὁποῖα οἱ Νεστοριανοὶ ἱεραπόστολοι ἐδίδασκον τοὺς Κινεζικοῦς, ἔτι δ' ἐκθεσις τῶν περιπετειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Κίναν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐστήθη ἡ στήλη αὐτὴ εἰς δὲ τὸ κάτω μέρος τῆς στή-

λης ὑπάρχουν διάφοροι φράσεις, κυρίως εἰς γλῶσσαν Συριακὴν, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρονται διάφορα κύρια ὀνόματα, ὡς λ. χ. τοῦ Ἡγομένου Γελη, ὅστις κατεῖχε θέσιν ὑψηλοῦ ὑπαλλήλου τῶν ἱερῶν τελετῶν, καὶ ἐφόρει τὴν βυσσίνην στολὴν, τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος δωρουμένην.

Ἡ ἐκθεσις αὐτῆς μετεφράσθη καὶ ἐδημοσιεύθη Ἀγγλιστῆ, εἶναι δὲ πολὺ ἐκτεταμένη, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν μεταφέρωμεν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος των Παιδων.

Ἐξ αὐτῆς παραθέτομεν μόνον τὰ ἐ-

ξῆς: ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἰσήχθη εἰς τὴν Κίναν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Ταϊ-Τσοῦνγ τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς δυναστείας τῶν Τσανγ, ὑπὸ τινος ὀνομαζομένου Ὀλόπου, τὸ 635 μ. Χ., ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος τούτου, ὁ Ὀλόπου καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία, δηλ. αἱ Ἁγία Γραφαί, μετεφέρθησαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὸ Πεκίνον, καὶ ἐξητάσθησαν ὑπὸ τῶν σοφῶν τοῦ Κράτους, τῶσιν δὲ ἐντύπωσιν ἔκαμον εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν ἢ ὀρθοῦς καὶ τὸ ὕψος τῶν διδασκαλιῶν των, ὥστε μετὰ 3 ἔτη τὸ 638, ὁ αὐτοκράτωρ ἐξέδωκε τὴν ἑξῆς προκήρυξιν: «Ἐξετάσαντες τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας ταύτης, εὗρομεν αὐτὰς καθαρὰς, ἕξαιρέτους καὶ φυσικάς. Ἐρευνήσαντες δὲ τὴν πηγὴν τῆς καταγωγῆς τῆς, εὗρομεν ὅτι ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς ἰδρύσεως

σπουδαιότατων ἀληθειῶν. Αἱ τελεταὶ τῆς εἶναι ἐλευθεραὶ αἰνιγματωδῶν ἐκφράσεων, αἱ δὲ ἀρχαὶ τῆς θά ἐπιλήσῃσι καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ οἰκοδόμημα αὐτῆς λησμονηθῇ. Εἶναι θρησκεία εὐεργετικὴ εἰς ὅλα τὰ πλάσματα καὶ χρήσιμος εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἄς δημοσιευθῇ καθ' ὅλον τὸ Κράτος, αἱ δὲ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ ἄς ἀνεγείρωσι μίαν Συριακὴν ἐκκλησίαν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ κατὰ τὴν ὁδὸν *Ἰ-ρίη*, ἡ ὁποία θὰ κυβερνᾶται ὑπὸ 21 ἱερέων, κλπ.

Ἐπειτα ἔπεται μακρὰ ἐκθεσις τῆς θρησκείας ὑπὸ τοὺς ἐπομένους αὐτοκράτορας ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοκράτορος Γαῖ-Τσοῦνγ ἐκτίσθησαν ἐκκλησίαι χριστιαν. εἰς πᾶσαν ἐπαρχίαν τοῦ Κράτους.

Τὸ ὅρη οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βούδα ἤρχισαν νὰ ἐγείρουν παραχᾶς καὶ νὰ ἐνεργοῦν κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν τίποτε κατ' αὐτοῦ, διότι ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ εὐγενεῖς ἦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ δὲ Νεστοριανὴ ἐκκλησία ἦνθει μέχρι τοῦ 1400 μ. Χ. Ἡ ἐπιγραφή ὅμως αὕτη δὲν προβαίνει πραιτέρω τοῦ 756 μ. Χρ.

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγουμένον φύλλον).

Ἡ κ. Κλάρα ἐπροσπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Χαϊδὴν, καὶ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ ἱστορία ἐκείνη δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὴν κυροῦλα τῆς ἐκεῖ πέρα εἰς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος τῆς, ἀλλὰ ἀνεφέρετο εἰς ἄλλο πρόσωπον ἐντελῶς ξένον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ τὴν ἐξαπίν τῆς διότι ἡ ἰδέα εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς, ὅτι ἡ γράφια κυροῦλα τῆς καὶ ἀκόμη ὁ παπούς τῆς ἠδύνατο νὰ ἀποθάνουν, ἐνῶ αὕτη ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτούς, ἔαν ἔμεινεν εἰς τὴν Φραγκφόρτην ἐπὶ πολὺν ἀκόμη καιρὸν, καὶ ἐσυλλογίζετο πόσον ἔρημον καὶ νεκρὸν κάθε πρᾶγμα θὰ ἦτο ἐκεῖ πέρα εἰς τὰ βουνά των, καὶ ὅτι αὕτη θὰ ἦτο τότε ἡναγκασμένη νὰ ζῆ ἐκεῖ ὀλομόναχος καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἴδῃ πλέον κανένα εἰς τὸν κόσμον.

Ἐνῶ δὲ ἡ Χαϊδὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην ἡ κ. Λουκία εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον καὶ ἤκουσε τὰς φιλικὰς προσπαθείας τῆς κ. Κλάρας νὰ καθησυχάσῃ τὴν μικρὰν τῆς σύντροφον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Χαϊδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, ἡ κ. Λουκία εἶπε πρὸς αὐτήν, «Ἄκουσε Χαϊδὴ, ἡ πρέπει νὰ παύσῃς τὰς ἀνοησίας, τὰς ὁποίας ἤρχισας, ἡ ἄλλως θὰ σὲ ἀφαιρέσω τὸ βιβλίον σου καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὸ ἴδῃς εἰς τὴν ζωὴν σου.»

Ὁ φοβερισμὸς οὗτος ἔφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτελεσμα, διότι ἡ Χαϊδὴ ἐσπόγγισεν ἀμέσως τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἔπαυσε τοὺς λυγμούς ὡς διὰ μαγείας, ἐπειδὴ ἠγάπα περιπαθῶς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε χαρίσει ἡ καλὴ κυροῦλα Σήσμαν καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ποτὲ πλέον

δὲν ἔκλαυσε μεγαλοφώνως, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν τῆς συνέβη. Ἐνίοτε ὅμως ἦτο ἡναγκασμένη νὰ καταβάλλῃ τοιαύτας προσπαθείας θὰ νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ κλαύσῃ, ὥστε ἡ κ. Κλάρα τῆς ἔλεγε, «Διατί κάμνεις τὸ πρόσωπόν σου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Χαϊδὴ;»

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα οἱ μορφασμοὶ δὲν ἔκαμνον κρότον καὶ ἡ κ. Λουκία δὲν ἔτυχε νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ὅταν δὲ ἡ Χαϊδὴ κατώρθωνε νὰ κρατηθῇ, τὸ ὁποῖον συνέβαινε πάντοτε μετὰ μεγάλου κόπου, καθίστατο ἡσυχωτέρω ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας.

Μὲ ὅλον τοῦτο ἡ Χαϊδὴ ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὀρεξίν τῆς, νὰ γίνεταί χλωμὴ καὶ ἰσχνή, ὁ δὲ Σεβαστιανὸς δὲν ὑπέφερε νὰ τὴν βλέπῃ νὰ ἀπορρίπτῃ τὰ νοστιμώτατα φαγητὰ χωρὶς καὶ νὰ τὰ δοκιμάσῃ — διότι δὲν ἔτρωγε σχεδὸν τίποτε. Ἐνίοτε ἐψιθύριζεν εἰς τὸ αὐτὴ τῆς, ἐνῶ προσέφερε τὰ πινάκια μὲ τὰ διάφορα φαγητὰ, «Πάρε μίαν βουκιὰν ἀπ' αὐτὸ —εἶναι γλυκύτατον σὲ βεβαιώσω! μόνον μίαν κουταλιὰν, καὶ θὰ ἴδῃς.» ἀλλ' ἡ πατρικὴ αὕτη συμβουλή δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν Χαϊδὴν — αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ. Ὅταν δὲ ἐπλάγιαζε τὸ ἐσπέρας διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἐβλεπεν ἔμπροσθέν τῆς ἐκεῖνος τὸ ὁποῖον ἐποθοῦσεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐκλαίεν ἕως ἀπεκοιμᾶτο ἐνεκὰ νοσταλγίας.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον παρῆλθεν ἄρκετὸς καιρὸς, ἡ δὲ Χαϊδὴ μόλις ἠσθάνετο ἂν ἦτο θέρος ἡ χειμῶν, διότι τοῖχοι καὶ παράθυρα ἦσαν τὰ μόνα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐβλεπεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Σήσμαν, καὶ ἐννοεῖται ὅτι πάντοτε ἦσαν τὰ αὐτὰ, αὕτη δὲ ἐξήρχετο μόνον ὅταν ἡ κ. Κλάρα ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν νὰ ἐξέλθῃ μὲ ἄμαξαν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν διήρκει πολὺ, διότι ἡ κ. Κλάρα ἦτο τόσο ἀδύνατος, ὥστε ἐκουράζετο ταχέως καὶ εἰς τὴν ἄμαξαν. Ἐπομένως σπανίως ἐξήρχοντο τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ ἴδουν τὴν πρασινάδα καὶ τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ ἔλατα τῶν θαλάσων. Ἐνεκὰ τούτου ὁ πόθος τῆς Χαϊδῆς διὰ τὸ ὠραῖον τῆς φύσεως ἠῤῥεαν, καὶ ἡ θεὰ ὁποιοῦδήποτε φυσικοῦ πράγματος τὴν ἔκαμνε νὰ κλαίῃ, διότι τῆς ἐνθymiζε τὰ ἀγαπητὰ βουνὰ τῆς πατρίδος τῆς μὲ δὴν τὴν φυσικὴν αὐτῶν ὠραιότητα.

Οὕτως ὁ χειμῶν παρῆλθεν, ἡ δὲ θερμότης καὶ ἀντανάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἔκαμαν τὴν Χαϊδὴν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο θέρος — ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος ἐπήγαυε μὲ τὰς αἰγὰς του εἰς τὰς ὄρεινὰς βοσκὰς, ὅπου αἱ ὠραῖαι χρυσαλίδες ἐπέτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ ὠραῖα ἄνθη, καὶ τὸ ἐσπέρας ὅλα ἐκολύμβων εἰς βροδοει-

δὲς φῶς. Τότε ἐκάθιζεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ μονήρους δωματίου τῆς, ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς μὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας καὶ ἐκλαιεν ἕως οὗ ἡ κ. Κλάρα ἐστελλε νὰ τὴν φωνάξῃ.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΤΟΥ Κ. ΣΗΜΑΝ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ κ. Λουκία ἤρχισεν ἠσυχῶς νὰ περιέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, βοθησμένη εἰς λογισμὸν. Ἐνῶ δὲ περὶ τὰ χαράγματα περιήρχετο ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, παρατήρει περὶ αὐτῆς εἰς τὰς γωνίας καὶ ἐπειτὰ ὀπισθέν τῆς, ὡσάν νὰ ἐφοβεῖτο ὅτι κάποιος ἀπαρτήρητος θὰ τὴν ἐτραβοῦσεν ἀπὸ τὸ φόρημα.

Τοῦτο ἔκαμνε μόνον εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα, ὅπου ἡ οικογένεια ἐκατοικοῦσε, ὅταν δὲ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἢ νὰ περιέλθῃ τὸ ἄνω ἢ κάτω πάτωμα τῆς οἰκίας, ἰδίως τὴν μεγάλην αἴθουσαν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ὅπου κάθε πάτημα ἐπροξένει παραξένον ἦχον, καὶ ὅπου αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων μορφαὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐκύτταζον τόσον ἀτενῶς καὶ τόσον βλοσυρῶς, ἐσυνωδεύετο καὶ ὑπὸ τῆς Τινέττης.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Τινέττη, ὅταν εἶχε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄνω ἢ κάτω πάτωμα, παρεκάλει τὸν Σεβαστιανὸν νὰ τὴν συνοδεύσῃ, προφασιζομένη, ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μεταφέρῃ κανέν πρᾶγμα ἀπ' ἐκεῖ.

Τὸ δὲ παραδοξότατον ἀπὸ ὅλα καὶ αὐτὸς ὁ Σεβαστιανὸς ἔκαμνε τὸ αὐτό. Ἐὰν τὸν ἐστελλον εἰς κανέν ἀπομιμικρῶμενον μέρος τῆς οἰκίας, παρεκάλει τὸν Ἰωάννην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, μήπως δὲν θὰ ἠμπόρει νὰ κάμῃ μόνος του ὅ,τι τὸν παρήγγελλον! Ἐκαστος δὲ ὑπέκρινεν εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ ἄλλου, ἂν καὶ πραγματικῶς δὲν ἦτο τίποτε νὰ μεταφερθῇ κάτω ἢ ἐπάνω. Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἡ γοῖα μαγειρίσσειστατο ἄνωθεν τῶν τεντζερῶν καὶ μὲ πολλοὺς ἀναστεναγμοὺς καὶ κινήσεις τῆς κεφαλῆς, ἐμουρμούριζεν...

Βεβαίως κάτι τι παράδοξον πρέπει νὰ συνέβαινεν ἀπὸ τινος καιροῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σημαν. Κάθε πρωί, ὅταν οἱ ὑπηρεταὶ κατέβαινον κάτω, ἡ θύρα τῆς οἰκίας εὐρίσκετο ἀνοικτῆ, καὶ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο πλησίον ἢ μακρὰν, ὁ ὅποιος νὰ εἶχε τι νὰ κάμῃ μὲ αὐτήν. Ὅταν τοῦτο συνέβη τὴν πρώτην φορὰν, οἱ ὑπηρεταὶ ἠρεῦνησαν εἰς πᾶν δωμάτιον καὶ πᾶσαν γωνίαν τῆς οἰκίας ἀπὸ φόβον μήπως εἶχε κλαπῆ τίποτε, διότι ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι κλέπτης τις εἶχε κρυφθῆ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν νύκτα μεταφέρει ἀσφαλῶς τὴν λείαν του.

Ἄλλ' εὐτυχῶς τίποτε δὲν ἔλειπεν ἐκ τῆς οἰκίας ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των. Τὴν

ἐπομένην ἑσπέραν ἡ θύρα ὄχι μόνον ἐκλειδῶθη μὲ δύο στροφὰς τοῦ κλειδίου, ἀλλὰ καὶ ἐξησφάλισθη μὲ δοκάρια ξύλινα. Ὅλαι αὗται αἱ προφυλάξεις δὲν ὠφέλησαν τίποτε. Τὴν πρωΐαν ἡ θύρα εὐρέθη ἀνοικτῆ, τοῦτο δὲ ἐξηκολούθει ἕκτοτι, ἀδιάφορον πόσον ἐνωρίς οἱ ὑπηρεταὶ ἐσηκῶνοντο καὶ κατέβαινον εἰς τὴν αὐλήν, ὅλοι δὲ οἱ γείτονες ἀκόμη ἐκοιμῶντο καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι οἰκίαι ἦσαν κλειδωμέναι.

Τελευταῖον ὁ Σεβαστιανὸς καὶ ὁ Ἰωάννης ἔλαβον θάρρος καὶ ἠτοιμάσθησαν κατὰ διαταγὴν τῆς κ. Λουκίας, νὰ διέλθωσι τὴν νύκτα κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένουν γρηγοροῦν δι' ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συμβῇ.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΥΘΟΣ ΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΡΑΝ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ.

(Διὰ τὴν Ἑσπ. τῶν Παιδῶν)

ὑπὸ

ΕΛΕΝΗΣ Κ.

Ἡ Λουκία εἶχε μίαν μικρὰν ἀδελφὴν, τὴν ὁποίαν πᾶσαν ἑσπέραν ἐσυνειθίζε νὰ βάλῃ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς μὲ ἓνα μύθον.

Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἑσπέραν, ἀφοῦ ἡ μικρὰ Ἑλπινίκη εἶπε τὴν προσευχὴν τῆς καὶ ἐπλαγίασε εἰς τὸ μικρὸ κρεβάτάκι τῆς, παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν τῆς Λουκίαν νὰ τῆς εἴπῃ κανέν παραμῦθον κατὰ τὸ σῆγηθεσ. Ἡ δὲ Λουκία ἤρχισεν ὡς ἔξης:

ἘΜία φορὰ καὶ ἓνα καιρὸ ἦτο ἓνας βασιλεὺς, ὅστις εἶχε μίαν μονάκριβη θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ ὠραίαν καὶ φρόνιμον ἡγεμονίδα. Ὅθεν τὴν ἐστείλειν εἰς μίαν χώραν, ὅπου ἔπρεπε ν' ἀπεράσῃ ἀπὸ διάφορα σχολεῖα, διὰ νὰ μῆθῃ ὅσα θὰ τῆς ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὴν καταστήσουν κατὰλληλον διὰ τὸ παλάτιον τοῦ πατρὸς τῆς. Δὲν τὴν ἐστείλει δὲ μόνην, ἀλλὰ τῆς ἔδωκε 10 ὑπηρετάς, διὰ νὰ τὴν συνοδεύουν καὶ νὰ τὴν ὑπηρετοῦν.

Δύο ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τούτους ἔπρεπε νὰ τῆς δείχνουν ὅλα τὰ ὠραῖα καὶ χρήσιμα πράγματα, ὅσα ἤθελεν ἰδεῖ εἰς τὴν ἀπουσίαν τῆς ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ νὰ τὰ εἴπῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς. Δύο ἄλλοι ἔργον εἶχον νὰ τὴν βοηθοῦν νὰ ἀκούῃ γλυκεῖαν μουσικὴν καὶ ἤχους, οἱ ὅποιοι ἤθελον τῇ δίδει χαρὰν καὶ εὐχαριστίαν, καὶ νὰ τῆς λέγουν περὶ ὧν εἶδε καὶ νὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὴν ἀγάπην τοῦ πατρὸς τῆς.

Δύο ἄλλοι τὴν μετέφερον ὅπουδῆποτε ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, θὰ ἦτο δὲ δυστυχῆς χωρὶς τοὺς μικροὺς τούτους ὑπηρετάς, ὅ,τι τῇ ἦσαν πολὺ χρήσιμοι.

Ἄλλος τῆς ἔλεγεν ὅσα αὐτὴ ἤθελε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς παρευρισκομένους καὶ νὰ ψάλλῃ ὕμνον δοξολογίας εἰς τὸν βασιλέα, τὸν πατέρα τῆς.

Δύο ἄλλοι τὴν ἐβοήθουν νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι ἤθελε προενεῖ εὐτυχίαν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλους. Ὁ τελευταῖος ὅμως ὑπηρετῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῶθῃ παρ'

άλλου εἰμὴ παρ' αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς. Ὃταν δὲ οὗτος ἔ- ὑπηρετῆς διέταττεν ἄλλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ τότε ἡ μικρὰ πριγκηπέσσα ἦτο ὡραία καὶ εὐτυχῆς.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ὑπηρετῆς πάντοτε τῆς Ἐλεγε νὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς καὶ νὰ ὀδηγῇ τοὺς ἄλλους ὑπηρετὰς τῆς εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνουν πράγματα, τὰ ὁποῖα τὸν δυσηρέστουν.

Ἐνίστε ὁμοῦς ἡ μικρὰ πριγκηπέσσα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, «Ὁ πατὴρ δὲν εἶναι ἐδῶ, καὶ ἐγὼ θὰ κάμω ἕτι μὲ ἀρέσκει», καὶ τότε ἐκόφειεν εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ ὑπηρετοῦ τούτου, τὸν διέταττε δὲ νὰ ὀδηγῆσθαι τοὺς ἄλλους ὑπηρετὰς εἰς δρόμους ἀπηγορευμένους, καὶ οὕτω ἔφερον ἐπάνω τῆς πόνους καὶ ταραχήν.

Ὅστε καὶ μικρὰ πριγκηπέσσα μὲ δέκα δούλους νὰ τὴν ὑπηρετοῦν ἤμπορεῖ ἐνίστε νὰ πράττῃ κακὰ πράγματα!

Τελευταῖον ὁ πατὴρ τῆς ἔδωκε μίαν διαταγήν εἰς ἕκαστον τῶν δέκα ὑπηρετῶν τῆς θυγατρὸς του, καλέσας αὐτοὺς κατ' ὄνομα. Τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διαταγαὶ ἦσαν αἱ ἑξῆς:

Μικρὰ μ' αὐτάκια κυττάτετε ἐπάνω εἰς τὸν Θεόν.

Μικρὰ αὐτάκια προσέχετε εἰς τὸν λόγον Του.

Μικρὸ στόμα ψάλλε τοὺς ὕμνους Του.

Μικροὶ πόδες περιπατεῖτε εἰς τοὺς δρόμους Του.

Μικραὶ χεῖρες κάμνετε τὸ θέλημά Του.

Μικρὰ καρδιά, ἀγάπα αὐτὸν ἕτι μᾶλλον.

Ἡ μικρὰ Ἑλπιτικὴ ἐνόησε τὸν μῦθον καὶ ὅταν καρμίαν φεραν τῆς ἤρχετο ὁ πειρασμὸς νὰ κάμῃ ἢ νὰ εἴπῃ κανὲν κακόν, ἔλε-

γεν. «Ὅχι ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμω, διότι ἔχω,

Δύο μικροὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπουν εἰς τὸν Θεόν.

Δύο μικρὰ αὐτάκια διὰ νὰ ἀκούουν τὸν λόγον του.

Δύο μικροὺς πόδας διὰ νὰ περιπατοῦν κατὰ τὰς ὁδοὺς του.

Ἐν μικρὸν στόμα διὰ νὰ ψάλλῃ τοὺς ὕμνους του.

Δύο μικρὰς χεῖρας διὰ νὰ πράττουν τὸ θέλημά του.

Καὶ μίαν μικρὰν καρδίαν διὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε.

Τώρα, ἀγάπη μου, ἐπρόσθεσον ἢ ἀδελφὴ τῆς, κλείσε τὰ μ' αὐτάκια σου καὶ ἀποκοιμήσου, διότι ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ τὴν μικρὰν του κόρην ἐξυπνοῦσαν ἑνωρὶς κάθε πρωτῆ.

Καλὴν νύκτα, ἀδελφοῦλά μου—εἶπεν ἡ μικρὰ Ἑλπιτικὴ—δὲν θὰ μουρμουρῶσω πλέον διὰ τίποτα—καὶ κλείσασα τὰ μ' αὐτάκια τῆς ἀποκοιμήθη γλυκύτατα ἕως

Ἡ διὰ Ἑλευθερία.

τὸ πρωτῆ, τότε δὲ ἐξύπνησεν ἐγκαίρως καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπροσπάθει νὰ ὀδηγῇ τοὺς 10 ὑπηρετὰς τῆς εἰς τὸ καλόν.

Κάθε μικρὸς ἀναγνώστης τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων δύναται νὰ διατάτῃ τοὺς δέκα τούτους φύλακας νὰ ἐργάζωνται τὸ καλόν.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΟΣΣΩΝ.

Ἡ λέξις Κολοσσὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐσήμαινε γενικῶς πάντα ἀνδριάντα ἢ ἄγαλμα, μεγαλύτερου μεγέθους τοῦ φυσικοῦ. Ἰδίως δὲ ἐδόθη ἢ ὀνομασία αὕτη εἰς τὸν γιγάντειον ἀνδριάντα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἦτο κατασκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, καὶ ἴστατο εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος τῆς νήσου Ῥόδου.

Οἱ Κολοσσοὶ φημιζονται ὄχι μόνον διὰ τὸ μέγεθος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἰδέας, τὴν ὅποιαν οἱ τεχνῖται ἤθελον νὰ ἐκφράσωσι διὰ μέσου αὐτῶν.

Οἱ κυριώτατοι Κολοσσοὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦσαν τρεῖς—δύο χρυσοελεφάντινοι, κατασκευασθέντες ὑπὸ τοῦ Φειδίου, ὁ μὲν εἰς τῆς Ἀθηνῶν εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, 37 ποδ. τὸ ὕψος, ὁ δὲ ἄλλος τοῦ Διὸς ἐν

Ἁγ. Κάρολος Βορομέης. Παναγία τοῦ Πουῆ. Ἡ Βαυαρία.

Ὀλυμπίᾳ, 40 ποδ. καὶ ὁ τρίτος ἐκ χαλκοῦ ἐν Ῥόδῳ, 70 πήχων τὸ ὕψος.

Εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ ἐξῆς ἀνδριάντες συγκαταριθμοῦνται μεταξὺ τῶν Κολοσσῶν. Ὁ τοῦ Οὐμβρίου Διὸς εἰς τὴν Βίλαν Πετρολίαν τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου Καρόλου Βορομέου παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Μαγγιόρας, ὅστις ἔχει ὕψος 22 μέτρων.

Οἱ Κολοσσοὶ τῶν ἡμερῶν μας εἶναι τὸ ἐν Μοναχῷ ἄγαλμα τῆς Βαυαρίας, 15 μέτρων καὶ 75 ἑκατοστών τοῦ μέτρου τὸ ὕψος, ἡ Παρθένος τοῦ Πουῆ 16 μέτρων καὶ τὸ τοῦ Ἀρμενίου ἐν Βετσα-

λίς, ὅπερ μετὰ τοῦ ὑφουμένου ξίφους ἀνέρχεται εἰς ὕψος 28 μέτρων καὶ 36 περίπου ἑκατοστῶν.

Ἄλλὰ ὁ μέγιστος πάντων τῶν Κολοσσῶν ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας, ὅπερ ἱσταται ἐν τῷ λιμένι τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν Ἀμερικῇ δωρηθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἔχον ὕψος 46

καὶ ἐπέκεινα μέτρων καὶ μετὰ τοῦ βάρους του 70 μέτρων, κατεσκευάσθη δὲ ὑπὸ τοῦ γλύπτου Βερρόλδη καὶ χρησιμεύει πρὸς φωτισμὸν τοῦ κόσμου.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν δεικνύει τὰ συγκριτικὰ ὕψη τῶν κυριωτέρων Κολοσσῶν.

Ὁ Γεώργιος καὶ τὸ μωρό.

Ἡ ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Κυττάξτε μέσα ἰς τὴν αὐλὴν μονάχο τὸ Γεωργίσι
Μὲ ποσ' ἀγάπην καὶ στοργὴν ἰς τὰ γόνατα βαστάζει

Τὸν ἀδελφὸν του, τὸ μικρὸν, τὸ παχουλό παιδάκι,
Καὶ τὸν κτυπᾷ τὸ τρίγωνον καὶ τὸ διασκεδάζει!

Ἔτσι φρονεῖ ἐκούδοντας καὶ ταραχὴν μεγάλην
Παίζουν τὰ συνομηλίκια τῆς γειτονιάς παιδιὰ

Ὁ Γεώργιος διασκέδασε ἄλλως δὲν θέλει ἄλλη,
Τοῦ φθάν' ἐκείνη τοῦ λέει ἀδελφική καρδιά.

Ἡ μάνα λείπει κατ' αὐτὴ μόνιχο πάντ' ἀρνεῖ
Τὸ σπῆτι της, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔνοια καμμὶχ δὲν ἔχει.
Κιτὰ γνωρίζει πῶς, ἐνῶ ἐργάζεται ἐκείνη,
Ὁ Γεώργιος· καὶ τὸ σπῆτι της καὶ τὸ μικρὸ προσέχει.

Κ' ἐκεῖνος ὀλομόνοχος πάντα ἔς τὸ σπῆτι μένει.
Πλὴν μὲ χαρὰ ἔς τὸ πρόσωπο χαρὰ καὶ ἔς τὴν ψυχὴν.
Γιατὶ γλυκερὰ ἀνταμοιβὴ τὸ βράδυ τὸν προσμένει,
Τῆς μάνας του τὸ φίλημα, τῆς μάνας τ' ἢ εὐχὴ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ Χ.

Εἰς τὴν Ἀνοιξιά.

Φύσις θάλλουσα κ' ὥραία
τέρπεις πάντων τῆν ψυχὴν,
σὴ μαγευτικὴ σου θέα
βρίσκει τις ἀναψυχὴν.

Τίνο· πλάσματος τοῦ κόσμου
δὲν εὐφραίνεται ἢ καρδιά,
ἐντὸς φύσεως εὐόσμου
μὲ γλυκεῖαν εὐωδίαν;

Τίς δὲν τέρπεται στὸν ἦχον
τῆς φωνῆς τῆς ἀηθροῦς,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλύκων
μυροβέλων τοῦ λεμνώου;

Τίς τὴν φύσιν δὲν θαυμάζει,
στῆς ἀνοίξεως τὰ κάλλη
καὶ τὸν Πλάστην δὲν δοξάζει
ποῦ τὴν φύσιν περιβάλλει;

Στῆς ἀνοίξεως τὰ κάλλη,
τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχία
βρίσκω σὰν μὲ περιβάλλει
φύσις θάλλουσα κ' εὐδία.

Οἱ ἄγροι σὰν πρασινίζου
κ' εἰν' τὰ δένδρα ἀνθισμένα,
κ' εὐωδίαν σὰν σκορπίζου
τ' ἄνθη ὅλα μυρωμένα.

Ὅλη τότε χαίρ' ἢ φύσις,
ὅταν ἴδῃ τὴν μορφὴν σου,
σὰν ἐρῆς νὰ τὴν στολίσῃ
μ' ἄνθη κ' ἴα παραλίσου.

Ὅταν βλέπω τὰ τεργὰ σου
τὰ μαγευτικὰ σου κάλλη,
τὴ στολὴ τὴν ἀνθηρά σου,
τότε ἢ καρδιά μου πάλλει.

Ὁ Θεὸς τί ἔχει πλάσει
τὴν στιγμὴν αὐτὴν θαυμάζω.
Βλέπω γύρω μου τὴν πλάσι
καὶ τὸν Πλάστηνα δοξάζω

Καὶ ἐνῶ ἐσὲ θαυμάζω,
Διατὶ ἢ εὐτυχία
αὐτὴ τότε ἀνακράζω,
νὰ μὴ εἶναι αἰωνία;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Ο ΜΑΓΙΟΣ.

Μὰς ἦλθε πάλ' ὁ Μάιος μὰς ἐπισκέφθη πάλιν
κ' ὅλοι ἀμείως τρέξαμεν εἰς τὴν τερπνὴν τὴν ἀγκάλην
δρέποτες τὰ πολύτιμα καὶ μυροβόλα ῥόδα.

Εἰς τὰς κοιλιάς βαίνομεν μὲ εὐχαρίν τὸν πόδα.

Ἡ πράσινοσ τῆς γῆς συνδῶν μ' ὄλας τὰς ποικιλίας
εὐχαριστῶ γέροσ παιδιὰ κ' ὄλας τὰς ἡλικίας,

ἢ δὲ λιγύροσ ἀηδῶν ἐκπέμπει γλυκὸν στόνον
τὰ πρωινὰ τῆς ἄσματος ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶνων,

δι' ὧν καταευχαριστῶ τοὺς ἐπισκεπτομήτους
καὶ χάριν τῆς πρωτομαγίης ἐκεῖ εὐρισκομένους.

Τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως πληροῦσιν εὐωδίας
καὶ ἢ ψυχὴ μας τέρπεται στὴν αὐρα τῆς πρωΐας

Τίς ἡμῶσ ταῦσα συντηρεῖ ἐν τῷσ ποικιλίᾳ
καὶ τίς διέπει δλ' αὐτὰ ἐν τῷσ ἁρμονίᾳ;

Εἰν' ὁ οὐράνιος Πατὴρ ἔσται μὰς διευθύνει
κ' ἀίψοτε τὰς θλίψεις μας δε' ἀγαθῶν ἔδουει

εἰς τοῦτον ὅσ προσφέρωμεν μὲ πᾶσαν προθυμίαν
μὲ πᾶσαν εὐχαριστήσιν ὅλην μας τὴν καρδίαν,
καὶ τοῦτο δι' ἀντάλλαγμα τῶν τῶσων ἀγαθῶν μας
εἰς δεξιὴν τῆς ἀγάπης μας στὸν Πλάστην καὶ Θεὸν μας.

ΝΙΚ. Κ. ΜΠΕΛΛΑΡΗΣ.

— **Εὐθηνὸν καὶ ὄμωσ τελεσφόρον φάρμακον** (ιζτρικὸν) κατὰ τῶν διαλειπόντων πυρετῶν ἰδίωσ τῶν χρονίων. Λάβε λεμόνιον νωπὸν καὶ κόψε αὐτὸ εἰς τρία κομμάτια συμπεριλαμβανόμενου καὶ τοῦ φλοιοῦ· θέσον αὐτὰ κατὸ πιν εἰς ἄγγειον πῆλινον ἀμεταχείριστον, καὶ πρόσθεσον τρία ποτήρια κοινὰ ὕδατος, βράσον ἐπειτα τὸ μίγμα ἕωσ οὐ μείνη ἐν ποτήριον, καὶ στράγγισον τὸ ὑπόλοιπον διὰ λινοῦ ὑφάσματος θλίβων συγχρόνωσ τὰ κομμάτια τοῦ λεμονίου. Ἄφητε δὲ τὸ οὕτωσ ἀποκτηθὲν ρευστὸν μέχρι τῆς πρωΐας, τότε δὲ πῖε αὐτὸ διὰ μιᾶς πρὸ τοῦ προγεύματος.

Τοῦτο ἐπανάλαθε ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἐβδομάδας καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι ὄχι μόνον ἀπὸ τοῦ νὰ προσβληθῆς ἀπὸ διαλείποντα πυρετὸν θὰ σὲ προφυλάξῃ ἀλλὰ καὶ τὸν ἤδη ὑπάρχοντα θὰ θεραπεύσῃ.

— Κατὰ τὰς δημοσιευθείσας στατιστικὰς αἰ Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς παρήγαγον πέρουσι 1,456,161,000 κοιλὰ δημητριακῶν καρπῶν ἀξίας 3,500,000,000 φρ.!. Εἰς ὀλίγα ἔτη ἢ Ἀμερικὴ θὰ προμηθεύῃ ὀλοκληροὺν τὸν κόσμον μὲ ἄλευρα!

— **Ἀξέριστος θάνατος.** Σκῶτός τις ἱεροκῆρυξ ἐπρογεύετο μίαν πρωΐαν μετὰ τῆς λοιπῆς οικογενείας του. Ἄρου δὲ ἐφαγεν ἐν ᾧδν βραστὸν, τὸ ὁποῖον ἢ θυγάτηρ του εἶχεν ἐτοιμάσει, ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ εἶπε, «Νομίζω ὅτι ἔχω ὄρεξιν δι' ἐν ἀκόμη ᾧδν. Ἐτοίμασέ με παρακαλῶ, ἐν ἀκόμῃ.»

Μόλις ὄμωσ ἢ θυγάτηρ ἐσηκώθη ἐκ τῆς τραπέζης, ὁ πατὴρ ἦσθανθη ὄξυν πόνον εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐφώνησε, «Στάσου, θυγάτηρ, στά-

σου. Ὁ Κύριός μου μέ καλεῖ. Ὁ Θεός νά ἦναι μαζί σας, τέκνα μου — Ἐπρογεύθην μέ σας—θά δεικνῆσω μέ τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ἀπόψε! ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσε!

— Ἐξαιετός τι παιδίον διαταχθέν παρά τῆς διδασκαλίσεως του νά κάμῃ ἐν γόμνωσμά περὶ τοῦ Κολόμβου, ἔφερε τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ἐξῆς:

«Ὁ Κολόμβος ἦτο ἄνθρωπος, ὅστις ἠδύνατο νά κάμῃ ἐν αὐγόν νά στηθῇ ἐπάνω εἰς τὸ ὄξυ ἄκρον του χωρὶς νά τὸ σπάσῃ! Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας εἶπεν εἰς τὸν Κολόμβον, δῦνασαι νά ἀνακαλύψῃς τὴν Ἀμερικὴν; Μάλιστα, εἶπεν ὁ Κολόμβος, εἰάν μοι δώσῃς ἐν πλοῖον. Οὕτως ὁ βασιλεὺς τῷ ἔδωκεν ἐν πλοῖον καὶ αὐτὸς τότε διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἤθελεν εὐρεθῆ. Οἱ ναῦται ἐφιλονεικῆσαν εἰς τὸν πλοῦν διότι ἂν καὶ παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι πουθενά δὲν εἰσίνετο ξηρά. Ὅθεν ἤρχισαν νά ἀπελπίζωνται. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἀκόμη ἡμέρας ὁ πρῶτος ἦλθεν εἰς τὸν Κολόμβον καὶ εἶπε, «Κολόμβε, βλέπω ξηράν.» Τότε αὕτη εἶναι ἡ Ἀμερικὴ, — εἶπεν ὁ Κολόμβος.

Ἀφοῦ δὲ τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς τὴν ξηράν, κλῆθος ἀνθρώπων μαύρων ἔστεκεν εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ Κολόμβος τοὺς ἠρώτησε τότε· Εἶναι αὐτὴ ἡ Ἀμερικὴ; Μάλιστα ἀπεκρίθησαν. Λοιπὸν σὺ πρέπει νά ἦσαι ὁ Κολόμβος, — εἶπεν ὁ ἀρχηγός των. Μάλιστα, — εἶπεν ὁ Κολόμβος. Τότε ὁ ἀρχηγός στραφεὶς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του εἶπε. «Δὲν ἠμποροῦμεν νά κάμωμεν τίποτε. Μᾶς ἀνεκάλυψαν τέλος πάντων!»

— Ἐκάστη γόμνωσις τῶν μεγάλων τηλεβόλων τοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἀγγλίας στοιχίζει 100 λίρας! ἡ δὲ ταχύτης τοῦ βλήματος ἢ τῆς σφίρας ἀνέρχεται μέχρι τῶν 2,128 ποδ. κρτὰ πᾶν δεύτερον λεπτόν τῆς ὥρας!

— Αἱ τιμαὶ τῶν διαφόρων ζώων εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου εἶναι μυθώδεις. Οὕτως εἰς Ῥινόκερος ἐστοίχισε 6,000 λιρῶν — 3 Καμηλοπάρδαλις 2,400 λιρ. — εἰς Ἐλέφας 500 λίρας.

— Ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου τῆς Πρωσίας, κάπου τοῦ νῦν αὐτοκράτορος.

Ὁ Ἡγερῶν οὗτος ἦτο ὄχι μόνον ἀγαθὸς Ἡγεμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος. Ἰστορεῖται ὅτι ἐσπέραν τινὰ εἶχε προσκαλέσει εἰς φιλικὴν ἐσπερίδα τοὺς κληρικοὺς τοῦ Βερολίνου. Μεταξὺ τούτων ἦτο γέρον τις, ὅστις ἐνῶ οἱ ὑπῆρταί περιήρχοντο μέ τοὺς δίσκους προσφέροντες εἰς τοὺς προσκεκλημένους τσαῖ καὶ διάφορα γλυκύ-

σματα, ἀπέθεσε τὸν κληρικὸν τοῦ πῖλον ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς τραπέζης κειμένης ὄχι πολὺ μακρὰν αὐτοῦ.

Τὴν τραπέζαν ταύτην ὁ διανοίμων τὰ γλυκύσματα καὶ τὰ κομφέτα ὑπῆρέτης εἶχε θέσει ἐκεῖ, διὰ νά τοποθετήσῃ τὰ ἀπομηνάρια αὐτῶν ἐπ' αὐτῆς, καὶ κατόπιν νά τὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰς τὴν βίαν του δὲ δὲν παρετήρησε τὸν πῖλον τοῦ ἱερέως, καὶ οὕτως ἐκένωσε τὸν δίσκον ἐντὸς αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ τσαῖον ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νά περιέρχεται τὴν αἴθουσαν καὶ νά κάμῃ ὀλίγας ἐρωτήσεις εἰς ἕκαστον τῶν προσκεκλημένων. Κατὰ συνέπειαν ὅλοι ἠγέρθησαν εἰς τοὺς πόδας των, κρατοῦντες ἕκαστος τὸν πῖλον ἀνά χεῖρας.

Ὁ γέρον ἱερεὺς ἐπράξε τὸ αὐτὸ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ βασιλεὺς ὠμίλει μέ τὸν γείτονά του ἀλλὰ μόλις ἔλαβε τὸν πῖλον ἀνά χεῖρας τὰ κομφέτα ἐσκορπίσθησαν ἐξ αὐτοῦ, πρὸς μεγίστην θυμηθίαν τοῦ βασιλέως καὶ πάντων τῶν παρισταμένων. Ὡς φαίνεται συνήθεια ὑπῆρχε νά μεταφέρουν εἰς τὰς οἰκίας των γλυκύσματα οἱ προσκεκλημένοι. Ὅθεν ἐξεδόθη αὐστηρὰ διαταγὴ κατὰ τῆς συνήθειας ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀντὶ νά ἐπιπλήξῃ τὸν ἀποσβολωθέντα ἱερέα, ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ μέ γλυκὺ μειδίαμα τῷ εἶπε, «Δὲν κειράζει ἴσως ἔχεις τέκνα, ἴσως καὶ ἐγγόνια, τὰ ὅποια δὲν ἐδοκίμασαν ποτὲ τὰ βασιλικὰ κομφέτα. Πάρε ὅσα θέλεις, καὶ εὐχομαί νά τοὺς κάμουν καλό.»

Ὁ πτωχὸς ἱερεὺς μόλις ἠδυνήθη νά εἶπῃ, «Μεγαλειότατε! ἄπορῶ καὶ ἐξισταμαι διὰ τὸ πρᾶγμα, δὲν ἔχω δὲ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν πῶς συνέβη.» Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἐπροχώρησε χωρὶς νά προσθέσῃ ἄλλο τι, ὅταν δὲ ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν ἔστειλεν ἕνα τῶν ὑπασπιστῶν του καὶ τῷ ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὅποιους τῷ εἶπε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Συγχρόνως δὲ ἔστειλε καὶ δῶρα χρῆσιμα διὰ τὸν σεβάσμιον ἐκείνον ἱεροκήρυκα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἐπὶ τοῦ λόφου Πέντσου ἐν Ῥώμῃ ἐστήθη στήλη μέ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, «Τὸ ἀρχαῖον ἀνάκτορον τῶν Μεδίκων ἐχρησίμευσέ ποτε ὡς φυλακὴ τοῦ Γαλιλαίου, ὅστις κατεδικάσθη διότι ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ Γῆ κινεῖται περὶ τὸν ἥλιον!»

— Πᾶσαν ἡμέραν ὀλίγη γνῶσις. Ἐν πρᾶγμα πᾶσαν ἡμέραν φαίνεται πολὺ μικρὸν. Μόνον ἐν! Ἀλλὰ εἰς δέκα ἐτη τὸ ἐν τούτῳ γίνεταί 3650, τὸ ὅποιον εἶναι μέγας ἀριθμός.

— Ἡ ὑψίστη ἐκκλησία ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ Βούνδερ Τάβλας εἶναι ἡ τῶν προσκυνητῶν λεγομένη ἐκκλησία τῆς

ἀγίας Μαρίας δὲ Ζαχὲν ἄνωγί τοῦ Βαλοῦξ, ἐν τῇ Καντονίᾳ Γκρωββούνδεθ τῆς Ἑλβετίας· Αὕτη κεῖται 2434 μέτρα ὑπὸ τὸν ἕνα τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἤτοι περὶ τὰς 8,000 ποδ., ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γραμμῆς, ἣς φθάσει ἡ βλάστησις καὶ ἀρχῆται ἡ αἰωνία χιωνῶν· Είναι δὲ ἀνοικτὰ μόνον τὸ θέρος καὶ εἶναι ἐν χερσὲς μόνον διὰ τοὺς εἰς τὰς ἄλλαις βραχίονας οἱ ὁποῖοι διέρχονται τὸ θέρος μετὰ τῶν προβάτων, αἰγῶν καὶ ἀγελάδων των, ἂν ἤρξῃ δὲ εἰς τοὺς Καθολικούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν χρόνον τούτων ἀποσταλλοῦσιν ἐκεῖ ἱερεῖα πρὸς τέλος τῆς λειτουργίας καὶ χιρῶνται.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀεροπλοίων καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἀνέρχεται εἰς 9,969. Ἐκ τούτων 5,792 ἀνήκουν εἰς τὴν Μεγ. Βρετανίαν, 579 εἰς τὴν Γερμανίαν, 509 εἰς τὴν Γαλλίαν, 401 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, 400 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 287 εἰς τὴν Νορβηγίαν, 212 εἰς τὴν Ρωσίαν, 200 εἰς τὴν Δανιμαρκίαν, 173 εἰς τὴν Ἰταλίαν, 152 εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, 141 εἰς τὴν Βραζιλίαν, 105 εἰς τὴν Γριπτανίαν, 164 εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ Ἑλλάδα ἐξ ἡμισείας, 68 εἰς τὸ Βέλγιον καὶ 43 εἰς ἕκαστην τῶν μικρῶν δημοκρατιῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, 21 εἰς τὴν Κίναν καὶ ἄλλα τόσα εἰς τὴν Πορτογαλίαν, 25 εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ 21 εἰς τὰς Σανδουικῆς νήσους.

— Παράξενα ζῶα ἀπαντῶνται εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, μετὰ τῶν δούτων δὲ καλούμενον Ἐλδθ εἶναι τὸ περιεργότατον. Τοῦ ζώου τούτου οἱ ὄνυχες εἶναι ἀγκιστροῦ καὶ δὲ αὐτῶν κρεμᾶται ἀπὸ τῶν κλάδων ἀνίσκεια· εἰς τὴν θέσιν δὲ ταύτην μένει νύκτα καὶ ἡμέραν, ἕκτος τοῦ χρόνου καὶ ὄν ἔχει ἀνάγκη τροφῆς, ἣτις συνίσταται εἰς φύλλα καὶ τρυφεροὺς καρπούς. Τῶσιν 8' ἀποσπείρεται τὸ ἔδαφος, ὥστε δὲν ἀφίνει τοὺς κλάδους εἰμὴ ἀρού καταπύγη πᾶν ὅτι δύναται νὰ φθῆρη. Τότε δὲ ἀνοσιεῖα καταβαίνει εἰς τὴν γῆν καὶ ἀμέσως ἀναβαίνει εἰς ἄλλο δένδρον πρὸς εὐρείαν τῆς ἀναγκῆς τροφῆς. Ἐχουν δὲ αἱ τρίχες τοῦ τῶν χρωμῶν τοῦ φλοιοῦ καὶ τῶν λειψήμων, οἱ ὁποῖοι φθάνει εἰς τοὺς κορμούς καὶ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ὥστε δυσκολότατα διακρίνεται ἀπ' αὐτῶν.

Οἱ Ἀρμαδίλοι ἀπ' ἐναντίας αὐθόπου ἀναβαίνουν εἰς δένδρα, ἀλλὰ ζοῦν εἰς ὄπας, τὰς ὁποίας σκάπτουν διὰ τῶν ποδῶν, οἱ ὄνυχες τῶν ὁποίων ἔχουν σχῆμα σκαπῆνης καὶ διὰ τούτων τὰ ζῷα ταῦτα ταχέως καὶ εὐκόλως ἀνοίγουν ὄπας ἐν τῷ τῆς γῆς καὶ οὕτω διαφεύγουν τοὺς διώκτας των.

Οἱ Μυρμηκοφάγοι εἶναι ἄλλο εἶδος παραδόξου ζώου τῆς αὐτῆς χώρας, ταῦτα ἔχουν μέγεθος 41—5 ποδ., καὶ οὐρὴν θυσανοειδή, τὴν ὅποιαν μεταχειρίζονται διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ Ἥλιου. Αἱ σιαγόνες των εἶναι μακρὰ καὶ λήγουσιν εἰς δέυ', εἰς τὸ ἄκρον δ' αὐτῶν ὑπάρχει τρύπα, πρὸς ἔξοδον τῆς μικρᾶς καὶ σκολικοειδοῦς γλώσσης των, τὴν ὅποιαν εἰσάγουσιν εἰς τὰς μυρμηκοφωλεὰς καὶ ἐπειδὴ ἔκρεια γλωσσίδες τι βευστόν, κολλοῦν οἱ μύρμηκες ἐπ' αὐτῆς καὶ οὕτω ἐξέρχεται κεκαλυμμένη ὑπὸ μύρμηκων, τοὺς ὁποῖους καταβροχθίζουσι, εἰσάγοντες αὐτοὺς διὰ τῆς αὐτῆς τρύπας εἰς τὸ στέμα των. Πόσον θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἔκαμες!

— Ὁ κέρτιος εἶναι παρὰ τοῖς Κινέζοις ὁ μὴν τῶν ἀγοριῶν. Μέχρι τοῦ ἑβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας του πάντοτε κατὰ τὸν μῆνα τούτου ἐφορᾶται τὰ γενεθλιά του, ὡς τὸν μῆνα κατὰ τὸν ὁποῖον ἔκπεται νὰ γεννηθῇ.

Σημαία μεγάλη ὑφούται ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ διὰ τὰ παιγνιδία του ἐκτίθενται εἰς τρόπον λαμπρῶν. Ὅταν γεννηθῇ ἀρσενικόν, ὑφούται ὀψάριον μέγα κατασκευασμένον ἐκ πινος ὕλης ἐπὶ τῆς οἰκίας.

Ὁ Ἀπρίλιος εἶναι ὁ μὴν τῶν κορασιῶν, καὶ κατ' αὐτὸν ὅλα τὰ κοράσια ἔχουν ἑταίρετον καιρὸν πρὸς διασκεδάσιν. Ἄλλ' οἱ Κινέζοι ὅπως οἶμαι οἱ ἄγριοι καὶ ἡμιπολιτισμένοι λαοὶ δὲν ἔχουν εἰς τῶν ὑπόληψιν τὰ κοράσια ὅσον τὰ ἀγρία. Ἰδίως αἱ νύμφαι εἶναι δοῦλαι τῶν πνευμένων—πράγμα, τὸ ὁποῖον γίνεται καὶ σήμερον εἰς τινα μέρη τῆς Ἡπείρου, ὡς ἐπιηροφωρήθημεν παρὰ γυναίκαις, ἣτις ἔπαθεν τὰ μύρια ἀπὸ τῆν σκληρὰν πεινερὰν τῆς. Καὶ ὅμως, ὅταν ἔλθῃ ἡ σερατὰ νὰ γεινῶσι καὶ αὐταὶ πνευραὶ, δὲν ἐνθυμῶνται τὰ παθήματά των, ἀλλὰ φέρονται πρὸς τὰς νύμφας των μὲ τὴν αὐτὴν σκληρότητα.

— Σπουδαία ἀνακάλυψις. Ἐκ πείρας διαφόρων πρῶτων ἀπεδείχθη ὅτι διπλοῦν φύλλον χάρτου, ὡς λ. χ. Ἐφημερίδος, τεθὲν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς ῥάχως μετὰ τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τοῦ γλεῦκου προφυλάττει ἀσφαλῶς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ κρυολογημάτων. Οἱ μάγες τοῦ Λουδίνου σκεπάζονται τὴν νύκτα μὲ φύλλα Ἐφημερίδων καὶ οὕτω προφυλάττονται ἀπὸ τὸ φύου.

— Διὰ ψήφισματος τῶν νομοθετικῶν σωμάτων τῆς Πολιτείας Νέας Ἰωρκίας ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς κατοποπόλους ἡ πώλησις καπνοῦ ἢ οἰγᾶροντος εἰς τὰς ἀνθρώπους. Εὐχάμεθα τοιοῦτος νόμος νὰ ἐψηφίζετο καὶ παρ' ἡμῖν, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ νήσια ἤρριαν νὰ καπνίζουσι!

— Ὁ Χριστιανὸς Ἀποδημητῆς ἔχει μετὰ τὴν Γραφὴν τὴν μεγίστην κυκλοφορίαν ἐν τῷ κόσμῳ, μεταφρασθὲν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τῶν πεπολιτισμένων Χωρῶν. Ἐσχάτως δὲ μεταφράσθη καὶ εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Φαντάς, φυλῆς τινος ἀρριανῆς εἰς τὴν Γουιναίαν.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσηλύτων Κινέζων εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἐδιπλασιάσθη ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας.

— Οἱ Ρώσσοι γυμνάζουσιν ἱερακας εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνουν τὰς περισσετέρας, αἱ ὁποῖαι γυμνάζονται εἰς τὸ νὰ μεταφέρουν εἰδησεις ἐν καιρῷ πολέμου.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁμιλοῦντων τὰς διαφόρους γλώσσας εἰς τὸν κόσμον εἶναι ὡς ἑξῆς:

Τὴν Κινεζικὴν ὁμιλοῦν 450,000,000 ψυχαί.—Τὴν Ἀγγλικὴν 150,000,000.—Τὴν Ἰνδοστανικὴν 100,000,000 τὴν Ρωσικὴν 70,000,000.—Τὴν Γερμανικὴν 58,000,000.—Τὴν Γαλλικὴν 40,000,000.

— Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν παιδίων τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ ἱεραποστολικὰ σχολεῖα τῶν διαφόρων Εὐαγγελικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς ἐν Καίρῳ ἀνέρχεται εἰς 620 κοράσια καὶ 450 ἀγόρια, ἐκ τούτων 216 κοράσι καὶ 386 παιδία ἤτοι 602 ἀνήκουσιν εἰς Μωαμεθανοὺς γονεῖς. Βεβαίως ἡ ἀνεξέθρησκαία ἔκαμε θαυμαστὰς προόδους ἐν Αἰγύπτῳ.

— Θυμασοφία πεγνῶν. Εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην, ὅπου ἡ φύσις ἀρροθεῖ ζῶων καὶ φυτῶν, πτῆνὰ τινα προφυλάττουν τὰ νεανία των ἀπὸ τοὺς ὄφεις, οἱ ὁποῖοι ἀνέρχονται εἰς τὰ δένδρα, θέτοντα φύλλα φυτοῦ τινος, ἡ ὁσμὴ τῶν ὁποίων ἐπεργεῖ ὡς ἠλεκτρισμὸς εἰς τοὺς ὄφεις, ἀναγκάζουσα αὐτοὺς νὰ πέσουν εἰς τὴν γῆν ὡς κεραυνόπηκτοι!

— Εἰς ἕκ των τρόπων τοῦ προσεῦχεσθαι εἰς τὴν Κίναν μετὰ τῶν γυναικῶν εἶναι καὶ ὁ ἕξῃς—Λαμβάνουν βελόνην διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τεμάγιον χάρτου διὰ τῆς ἄλλης, ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴν φρόσιν «ὦ Βούδα!» Μετὰ πᾶσαν δὲ ἐκφώνησιν τῆς φράσεως ταύτης, κἀμνουν διὰ τῆς βελόνης καὶ μίαν τρύπαν εἰς τὸν χάρτην. Ἐπειδὴ δὲ πιστεύουν, ὅτι ὁσῶν περισσετέρας φορὰς ἐπαναλάβουν τοῦτο, τόσῳ περισσετέρον ἀρέσεται ὁ Θεὸς Βούδας, ἐπαναλαμβάνουν αὐτὴν ἕως οὗ κουραστοῦσιν!

— Ὁ Ἀληθὴς Χριστιανὸς εἶναι ὑπηρετῆς τοῦ Θεοῦ καὶ κύριος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ ἔργον του—ἡ σπουδὴ ἀνακοφισίς του—ἡ αὐτάρκεια ἀναπαυσίς του καὶ ἡ ἀρετὴ ὁ μισθὸς του. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατὴρ του. Ὁ Χριστὸς ὁ Σωτὴρ του, οἱ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι ἀδελφοί του, ὅλοι ὅσοι ἔχουν χρεῖαν αὐτοῦ φίλοι του. Ἡ εὐσέβεια εἶναι ὁ κήρυξ του, ἡ ἐγκράτεια ὁ μάγειρός του, ἡ φιλοξενία ὁ οἰκοφύλαξ του, ἡ πρόνοια ὁ οἰκονόμος του, ἡ ἀγάπη ὁ ταμίας του, ἡ εὐσέβεια ἡ οἰκοδόμοισα του, ἡ διάκρισις θυρωρός του.

Ὅπως εἰς δλην τὴν οἰκονομίαν του, συσταμένην ἀπὸ ἀρετᾶς, αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς κύριος αὐτῆς. Διέρχεται διὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν συμμορφοῦται μὲ αὐτὸν, διη δὲ ἡ ἡ φροντίς του εἶναι νὰ κάμῃ ἄριστον εὐτυχεῖς κατὰ τὴν πορείαν του εἰς τὸν Οὐρανόν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποῖος προφήτης ἔγινε διδάσκαλος τῆς Εἰδωλολατρίας;
2. Ποῖα ὑπόσχεσις τοῦ Χριστοῦ ἐκλήρωθη εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ Πύλου ἀπὸ τῆν Ἐχιδνα;
3. Ποῖος ἀπέριψε τὰς τιμὰς χάριν συνειδήσεως;